

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

שניאורסאהן

מליובאוויטש

חיי-שרה

מתורגם ומעובד לפי השיחות של לקוטי שיחות חלק ג
(תרגום חפשי)

יוצא לאור על ידי
"מכון לוי יצחק"
כפר חב"ד ב'

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים וחמש לבריאה
שנת שבעים וחמש לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשוח

לעילוי נשמת

הו"ח ר' אילן ב"ר נח ע"ה בריל

נפטר ביום כ"ו מ"ח ה'תשס"ט

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת קיילא מינא יהודית בת מרים תחי' בריל

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

הי שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!

להקדשות ולפרטים נוספים:

טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)

אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner

In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*

To Dedicate This Publication

In Honor Of Your Family Or A Loved One

For More Info. Call:

(718) 753-6844 or (323) 934-7095

or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

הכתובת להשיג השיחות באינטרנט:

<http://www.torah4blind.org>

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

קבצים גרפיים וקבצי טקסט:

דבר מלכות: שיחות כ"ק אד"ש מה"מ מהשנים תנש"א-תשנ"ב.

יחי המלך: קונטרס שבועי, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

המעשה הוא העיקר: לקט הוראות למעשה בפועל משיחות כ"ק אד"ש מה"מ (החל משנת תשמ"ח).

שיחת הגאולה: גיליון שבועי של ימות המשיח, בהוצאת "האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה".

מעייני חיי: גיליון שבועי לילדים, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

האמונה הטהורה: גיליון שבועי בעניני אחרית הימים.

קבצים גרפיים בלבד:

לקוטי שיחות: שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ היו"ל לקראת כל שבת ב-770,

על-ידי "ועד להפצת שיחות".

חדש לקוטי שיחות (מתורגם): שיחה מוגהת של כ"ק אד"ש מה"מ הגדפס בספרי

לקוטי שיחות, בהוצאת "מכון לוי יצחק" בכפר חב"ד ב'.

להקהיל קהילות: גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניני הקהלת קהילות בשבת,

בהוצאת צא"ח העולמית, ניו-יורק.

קבצי טקסט בלבד:

פנימיות: ירחון לבני הישיבות, בהוצאת מרכז את"ה בארץ הקודש.

ליקוט ניגונים: שתי חוברות על הניגונים שניגן וביאר כ"ק אד"ש מה"מ, בהוצאת קה"ת (תשנ"ב).

דרך הישרה: (אידיש) קונטרס מיוחד לילדים, הכולל שיחות-קודש בעניני גאולה ומשיח.

לעבן מיט דער צייט: (אידיש) קטעים לפרשת השבוע מתוך הספר, בהוצאת ישיבת

"אהלי תורה", ניו-יורק.

דבר תורה: (אידיש) דף שבועי לילדים, היו"ל על-ידי מוסד חינוך "אהלי תורה", ניו-יורק.

כמו-כן ניתן להוריד באתר את "קונטרס בית רבינו שבבבל"

ושיחת ש"פ שופטים התנש"א

מדור מיוחד לספרים וחוברות באנגלית בעניני גאולה ומשיח!

האתר מנוהל ע"י הרה"ת ר' יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

עצמו), אלא גם, ובעיקר, משום שתוכן הענין של "שנותם תמימים" יש לה שייכות מיוחדת לשרה, יותר מאשר לשאר צדיקים.

גם צריך להבין, מהי כוונת המדרש באומרו "הן (הצדיקים) תמימים". אין לומר שהכוונה לקיום התרי"ג מצוות שלהם – כי זה הרי מובן מכך שהם נקראים צדיקים, אפילו לפי הפירוש הפשוט של השם צדיק, וכל שכן כפי שהוא מבואר בתני"א⁶. וזוהו שהמדרש משתמש כאן בתואר תמימים ראה שכונתו למעלה נוספת בנוסף לקיום מצוות שלהם, ויש להבין מהי המעלה של "הן תמימים".

ועוד: כשהתורה משווה שני ענינים, אין זה משום שייכות מקרית ביניהם אלא משום שענין אחד קשור לשני, או שמשמש לו סיבה. לכן, כיון שהמדרש אומר "כשם שהן תמימים כך שנותם תמימים", מובן מכך ש"הן תמימים" שייך או מביא לידי כך שיהי' "שנותם תמימים". לכאורה, היותם צדיקים ועבודתם בקיום המצוות, היתה סיבה מספקת ל"שנותם תמימים" (וכמוזכר לעיל, שעל ידי "ועבדתם את ה' אלקים" זוכים לשכר של "את מספר ימיך אמלא"), וצריך להבין, איך מקשר זאת המדרש דוקא בכך שהן תמימים?

ב. בפרשה זו אומר המדרש⁷ על הפסוק "ואברהם זקן בא בימים": "יש לך אדם שהוא בזקנה ואינו בימים, בימים ואינו בזקנה, אבל כאן זקנה כנגד ימים וימים כנגד זקנה", – יכול להיות אדם שיש לו אחד משניהם או "זקן" או "בא בימים", אבל לאברהם היו שניהם: "זקן" ו"בא בימים".

א. על הפסוק "ויהיו חיי שרה וגו'" מביא המדרש¹ את הפסוק² "יודע ה' ימי תמימים וגו'", ומפרש: "כשם שהן (צדיקים – כמוזכר קודם בפסוק) תמימים כך שנותם תמימים" ומביא דוגמא לכך משרה, ששנותיה היו תמימות, שלא נגרע מאומה מהשנים שנקצבו לה.

וצריך להבין: הרי היו צדיקים וצדקניות רבים לפני שרה ולאחריה, שגם שנותיהם היו תמימים. – מדוע איתה, מביא דוגמא דוקא משרה?

בפשטות יש לומר: כל הצדיקים, כיון שקיימו את "ועבדתם את ה' אלקים" בתמידות, שילם להם הקב"ה בברכה הנאמרת בהמשך הכתוב³, "את מספר ימיך אמלא", ונתן להם שנים תמימות ומלאות, ואם כן אין חידוש בזה שהיו שנותיהם תמימות (ובצדיקים שמשום סיבה צדדית הפחיתו משנים שנקצבו להם, היה אכן חסר ממספר שנותם המלא)⁴ אבל שרה, שנפטרה פתאום מחמת סיבה צדדית – ש"פרחה נשמתה" מבשורת עקידת יצחק⁵ – חידוש הוא, שעם כל זה היו שנותיה תמימות.

אבל מאחר שעניני התורה הם בדיוק רב, בהכרח לומר שהדוגמא שהביא המדרש משרה, הוא לא רק בגלל החידוש שבו, שסיבה צדדית לא פגמה את "שנותם תמימים" (שזה הרי אינו מוסיף בהבנת הענין

(1) ב"ר פנ"ח, א.

(2) תהלים לו, יח.

(3) שמות, כג, כו.

(4) ראה ב"ר פס"ג, יב: ה' שנים שמונה הקב"ה מחייו.

(5) מבשורה המצערות שנעקד (ב"ר פנ"ח, ה. וראה

פדר"א פל"ב). או מרוב שמחה (כפירוש ריב"א עה"ת –

ומביא דוגמא מכתובות סב, ב – או כמסופר בס' הישר).

(6) פ"ב.

(7) ב"ר פנ"ט, ו.

ובזה יובן הדיוק "בא בימים", שכל יום ממולא במצוות: אילו קיום המצוות היה חשוב רק לשלימות נשמתו, לא היה הברל אם הוא מקיים מצוות בכל יום, או שהוא מקיים אותו מספר מצוות רק במשך יום אחד מכל הימים, שכן ביחס לנשמתו הרי יש לו אותו מספר מצוות. ובהכרח לומר, שמעלת "בא בימים" היא בפעולה בהימים, ולכן הודגש כאן שכל יום היה מלא במצוות.

ד. ביאור הענין: ההבדל בכללות בין תורה ומצוות הוא¹⁴, שתורה – חכמתו של הקב"ה – היא שכל ורוחניות, ועל ידי זה שאדם לומד תורה, נוספת שלימות בנפשו; מצוות מלוכשות הם בדברים גשמיים, וענינם בעיקר אינו כל כך לצורך שלימות נפשו כי אם כדי להאיר את העולם הגשמי, ולעשות הימנו דירה לו יתברך בתחתונים.

לפיכך, כשמדובר בחכמה (תורה), הלשון הוא "שקנה חכמה", הוא קלט חכמת התורה בנפשו; וכשמדובר במצוות הלשון הוא "בא בימים", על ידי קיום המצוות הוא פעל זיכוך בתוך עולם הזה, שעולם שהוא בגדר של זמן, "ימים".

ובדיוק הלשון "ימים" כוונתו לציין על גשמיות כזו שנתונה לשינויי הזמן (שעיקר ענין הזמן הוא שינויים). כי ישנם דברים גשמיים שהם "חזקים כיום הבראם"¹⁵, כמו צבא השמים, השמש, הכוכבים וכיו"ב, שהזמן אינו פועל כל שינוי בחזקתם, והם תמיד חזקים כיום הבראם, וכן בארץ ישנם דברים שהם נצחיים, כמו המשכן¹⁶, ארון

מפרשי המדרש, על פי פשוטו, מפרשים כאן, שאפשר שיהיה אדם "זקן" ועדיין אינו "בא בימים" – כמו ר' אלעזר בן עזרי' שנהיה "זקן" בגיל שמונה עשר שנה⁸ – ואפשר שיהיה גם "בא בימים" בלא "זקנה", שעם היותו מופלג בשנים הרי הוא נראה צעיר.

אבל לפי פירוש זה אינו מובן: לכאורה שתי מעלות אלו – "זקן" ו"בא בימים" הן מעלות חיצוניות ושטחיות, שאינן מבטאות את גדולתו של אברהם אבינו: "אחד היה אברהם"⁹ – היחיד בזמנו שעבד את ה' אחד; הראשון ש"התחיל להאיר"¹⁰ את העולם באלקות; אברהם אבינו היה זה שבו החלה תקופת "שני אלפים תורה"¹¹ (ללמוד ולהפיץ תורה בעולם). אבל מזה שהתורה מציינת את אברהם באותן שתי המעלות, מובן, שבהן מתבטאת גדולתו המיוחדת של אברהם אבינו.

ג. רו"ל מפרשים את המעלות של "זקן" ו"בא בימים": "זקן – זה שקנה חכמה"¹²; "בא בימים" – בא עם כל ימיו¹³, שלא היה חסר יום אחד שבו לא קיים אברהם מצוות (מסוג המצוות שהיו בזמנו, לפני מתן תורה).

פירושו של דבר, ששתי מעלות אלו נחלקות לשני סוגים שונים: מעלת "זקן" קשורה בשלימות נשמתו, שקנה חכמה בנפשו. ומעלת "בא בימים" ענינה הוא שפעל והמשיך בתוך הימים, שכל יום מילא במצוות.

(8) ברכות כה, א.

(9) יחזקאל לג, כד. וראה פירוש הצ"צ ע"פ זה (נעתק בסה"מ השי"ת ע' 144).

(10) שמו"ד פט"ז, כו. ב"ר פ"ב, ג.

(11) ע"ז ט, א.

(12) קדושין לב, ב (וכגירסת התו"כ, וכפרשי"י – ל' נוטריקון. וכפי שמדייק בזה בטעמי מצות ס"פ קדושים – כי הוא נקרא זה).

(13) ראה זח"א רכד, א. תו"א טז, א. עט, ב. יהל אור קלט, טז, ה.

לעילוי נשמת

ותיק וחסיד אי"א עוסק בצ"צ באמונה
מסור ונתון לעשות צדקה וחסד
בעל מעשים ומרץ ורב פעלים
הרה"ח התמים ר' שניאור זלמן ע"ה
בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד
שגלוב
מקושר מאוד לכ"ק אדמו"ר מה"מ מליובאוויטש
ממיסדי ומנהלי הארגון "פרי"
לקרב את היהודים עולי רוסיא לאביהם שבשמים
ולכהניסם בבריתו של אאע"ה
המדריך והמשפיע שלהם ורבים השיב מעון
הפיץ תורה ע"י שיעוריו הרבים
ממנהלי ופעילי מבצע תפילין וכו'
השקיע כוחות רבים לטובת שכונת המלך
ולחיזוק כבוד רבני ליובאוויטש
זכה להעמיד דורות חסידים ואנשי מעשה
נפטר בשם טוב
כ"א תמוז ה'תשס"ו
ת' נ' צ' ב' ה'

(14) ראה תניא פכ"ג ופל"ז. אגה"ק סו"ס כ'.

(15) ראה ירושלמי ברכות פ"א ה"א. ונתבאר בארוכה בס' החקירה להצ"צ בהקדמה (הוא ד"ה שאו מרום עיניכם. נדפס בהוספות לס' הנ"ל) ובח"א פ"ג. המשך מים רבים תרל"ז פל"ג.

(16) סוטה ט, א.

בזמן הגלות מסבה לו – זועק יהודי: „כל מה שיאמר לך הבעה"ב עשה חוץ מצא"12, כל מה שבעה"ב זה הקב"ה אומר צריך לעשות, „חוץ מצא", חוץ מלהישאר עוד רגע ח"ו במצב של „צא", מחוץ לשולחן אביהם, מבקשים ותובעים כביכול מהקב"ה: „שלח נא ביד תשלח" – בשנת **ובתחלתה** „יד תשלח" – והבא **כבר** את הגאולה האמיתית והשלימה!

ויחד עם השלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו"ת פ' ברכה) יש מיד את שלימות הנישואין – שיר השירים – של ישראל וקוב"ה [ובפרט עלידי שמקבלים גם את ההחלטה הטובה ללמוד את כל ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. שע"י לימוד התורה בענינים אלו, ממהרים עוד יותר את ההמשכה בפועל].

ושמן המשחה¹⁷, מעשי ידיו של משה רבנו, שהוטמנו והם קיימים בשלמותם לעד. אבל עיקר כוונת הבריאה היא לעשות דירה להקב"ה בתחתונים, „שאין תחתון למטה ממנו"¹⁸, בענינים הנחותים ביותר שבעולם הזה הנתונים לשינויי הזמן, שזוהי ההדגשה של בא בימים.

במתן תורה נתחדש חיבור ואיחוד המעלה והמטה, כמו שמובא במדרש²¹: משל למה הדבר דומה למלך שגזר ואמר בני רומי לא ירדו לסוריא ובני סוריא לא יעלו לרומי, כך כשברא הקב"ה את העולם גזר ואמר השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, כשביקש ליתן התורה בטל גזירה ראשונה ואמר התחתונים יעלו לעליונים והעליונים ירדו לתחתונים וכו'" לפני מתן תורה היתה הגזירה ששמים יהיו לעצמם וארץ לעצמה, כלומר, שרוחניות וגשמיות לא יהיו קשורים זה בזה, ובמתן תורה ביטל הקב"ה את הגזירה, ונתן את הכת, על ידי קיום המצוות, לחבר ולייחד שמים וארץ.

ואת ההכנה לחיבור המעלה ומטה במתן תורה, החל אברהם אבינו בכך שבעבודתו נתאחדו המעלה והמטה. מעלה – העבודה הקשורה בשלימות נשמתו (זקן); ומטה – העבודה לפעול בגשמיות (בא בימים).

הצדיקים שהיו לפני אברהם אבינו, ב"שני אלפים תוהו" (שני אלפים הראשונים לבריאת העולם שהיו "תוהו", ללא ענין מתן תורה ואפילו לא ההכנה לזה), היתה עבודתם רק בקו אחד משני סוגי העבודה (כידוע שבמדות דתוהו²² לא היתה התכללות, אלא כל מדה האירה בנפרד בלי נתינת מקום לזולת): או בעבודת "זקן" בלבד (כבן עזאי שעבודתו

ה. זו היתה גדולתו של אברהם אבינו, שהיו בו שתי המעלות יחד: "בזקנה" (שלימות עצמית) ו"בימים" (פעולתו בעולם), אף ששני הדברים הם משני סוגים שונים ומנוגדים לגמרי ואין הכל יכולים להגיע לשתי המדרגות כאחד.

לדוגמא: בספר מגיד מישרים¹⁹ מסופר, שהובטח ל"בית יוסף" שיזכה להשרף על קידוש השם. אבל מצד סיבה מסויימת לא זכה לזה בפועל. מובן, שאם היה זוכה ליהרג על קידוש השם, – שהוא ענין הנוגע לנפשו (זקן) – הרי לא היתה לו האפשרות לחבר את השולחן-ערוך, שממנו יצאה הוראה לכל ישראל (ואחר היה מחבר את השולחן ערוך); ואילו בפועל אכן הוא חיבר את השולחן ערוך – ופעל בעולם (בא בימים) – אבל לא זכה למסירות נפש, שהיה נוגע יותר לשלימות נפשו ולכן נחשב לגביו הדבר כעונש.

אבל אצל אברהם היו שתי המעלות בשלימות, בין בעבודה עם עצמו ובין בעבודה של להאיר את העולם, כמובא לעיל מהמדרש שאברהם "התחיל להאיר".

1. על פי זה גם יובן מאמר הגמרא שנוכר לעיל, שמאברהם אבינו החלו "שני אלפים

20) ראה לקו"ש ח"ג [המתורגם] ע' 11 הערה 6 ובהציון שם.
21) שמו"ר פי"ב, ג.
22) ראה ד"ה והארץ היתה תוהו תקס"ח. לקו"ת אמור ביאור ע"פ והגוף.

17) כריתות ה, ב. רמב"ם פ"ד מהלכות בית הבחירה ה"א.
18) תניא פל"י.
19) ר"פ בראשית סד"ה הלא לך למנדע. ופי' אמור ד"ה אח"כ פי' לי. ופי' בחוקותי ד"ה ביום הנוכר. ובכ"מ.

כיצד זה מוליך לקבלת משיח צדקנו.

וכמודגש בנושא הכינוס – „כל ימי חיך להביא לימות המשיח“: כל עניני העבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) צריכים להיות חדורים ב„להביא לימות המשיח“. לא רק „לרבות“ (כפי שכתוב בכמה מקומות), שהוא (השליח) עומד ומחכה שמשיח יבוא ואז הוא יטול חלק בזה ויהנה מזה וכו', אלא – „להביא“, הוא עושה כל התלוי בו כדי להביא „לימות המשיח“ לשון רבים, לא רק ההתחלה של יום אחד, אלא של ימות (לשון רבים) – ימות המשיח (ולא רק כאשר המשיח הוא „בחזקת משיח“⁵, אלא כל ימות המשיח – גם השלימות של „משיח ודאי“⁵ וכו').

הכוונה בפשטות היא – שמכינוס השלוחים צריכים לבוא ולהביא החלטות טובות כיצד כל שליח צריך להתכונן בעצמו ולהכין את כל היהודים במקומו ובעירו וכו' לקבלת פני משיח צדקנו, ע"י שהוא מסביר את ענינו של משיח, כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – ע"י לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן של חכמה בינה ודעת.

היות שזוהי העבודה בזמן הזה, הרי מובן שזה שייך לכאן"א מישראל, בלי יוצא מן הכלל.

... ועוד ועיקר: מאחר שכבר סיימו את עבודת השליחות – בא כל שליח אל המשלח האמיתי, הקב"ה, ומודיע: עשיתי את שליחותי, ועכשיו הגיע הזמן שאתה, כביכול, תעשה את שליחותך [שגם הקב"ה הוא שליח („מגיד דבריו ליעקב גו"¹¹)], וביחד עם עשר הספירות – הרי עצמותו ומהותו בעצמו, כביכול, הוא משיח צדקנו]: „שלח נא ביד תשלח“ – שלח לנו את משיח צדקנו בפועל ממש!

ואפילו אם עדיין יכול להיות ספק, שמא הקב"ה רוצה להחזיק את ישראל עוד רגע אחד בגלות, למען גודל הנחת רוח וההנאה שהעבודה

לקומי

היתה באופן דתוהו ולא – ב"לשבת יצרה", אמר²³ "נפשי חשקה בתורה", והתמסר ללימוד התורה בלבד ולא רצה להתמודד עם עניני העולם, או בעבודת "בא בימים" לבד²⁴. אברהם אבינו היה זה שהתחיל בעבודת חיבור שני הקוים ביחד.

ולכן מתעכב המדרש ומבאר שתי מעלות אלו דוקא לגבי אברהם – אף שמעלות של "זקן בא בימים" ביחד היו גם אצל יהושע ודוד (כמובא שם במדרש) – שכן אברהם אבינו היה הראשון שסלל את הדרך לחיבור שני הקוים, ובו החלו "שני אלפים תורה", סדר התורה הוא לחבר ולכלול כאחד קוים שונים, כמו שכתוב ברמב"ם²⁵: "שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם" וענין השלום הוא הרי חיבור והתכללות ענינים שיש צורך לעשות שלום ביניהם.

ז. כמו כל הסיפורים שבתורה גם סיפור של "ואברהם זקן בא בימים" הוא הוראה²⁶ בעבודתנו:

ישנם כאלו שלהוטים תמיד רק להשפיע בעולם ועל עצמם שוכחים הם לגמרי. לעומתם אחרים להוטים לרכוש קנינים לנפשם הם, הם, עסוקים תמיד עם עצמם – והרי בקניני הנפש כך הוא, ככל שמשיג אדם יותר, כן הוא מיצר על מה שטרם השיג, "ויוסף דעת יוסף מאבוב"²⁷, ו"מי שיש לו

23 יבמות סג, ב.

24 ואי"ז סותר למור"ל עד אברהם ה' העולם מתנהג באפילה, אף שגם בשני אלפים תהו היו צדיקים שעיקר עבודתם ה' להאיר את העולם – דכיון שהו' חסר להם בהעבודה דוקן שגונה חכמה (דבקנין), הדבר הוא כמו שהוא בכל תקפו וכו', ורק שיצא מרשות לרשות (עין תו"א ר"פ משפטים), וכיון שאין החכמה (אור) בקנין אצלם פשיטא שאין יכולים להמשיכה באופן ודרגא דקנין בעולם כ"א בתחלשות והעלמות וכו'. וה"ז אפילה עדיין.

25 סוף הלכות תנוכה.

26 ראה זח"ג נג, ב.

27 קהלת א, יח.

חיי-שרה

שיחות

מנה רוצה מאתיים"²⁸ (גם בקניני הנפש) – ואינם עוסקים בהארט סביבתם.

ועל זה באה ההוראה של "זקן בא בימים" שצריכים להיות שני הקוים ביחד, כי – כאמור לעיל – דרך התורה היא ביחוד והתכללות.

ח. אף שיש ערך בשני הקוים, מכל מקום עיקר הדגש לפי החסידות צריך להיות על עבודת "בא בימים".

ויובן על פי ביאור החסידות על מאמר רז"ל²⁹ "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא". כי עד כמה שיהיו נעלים חיי עולם הבא, הרי זה רק ביחס לתענוג שיש לנברא, אבל מעבודת התשובה ומעשים טובים יש תענוג לבורא, והרי תענוג הבורא נעלה באין ערוך מתענוג הנברא, שכן הנברא אין לו כל ערך לגבי בורא, ולכן יפה שעה אחת של תשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל התענוג בעולם הבא. על דרך זה לעבודת "זקן" (שלימות נפשו) אין כלל ערך לגבי עבודת "בא בימים", שדוקא על ידי העבודה של עשייה בעולם מתמלאת הכוונה של דירה בתחתונים וזה מביא תענוג לבורא.

לכן תבעו רבותינו כל כך להשלים את הכוונה העליונה דוקא בענינים תחתונים ביותר, עד לענינים גשמיים הנתונים מאוד לשינויי הזמן.

תכלית ועיקר העבודה של דירה בתחתונים הוא בימינו אלה הרבה יותר מבעבר: דוקא עתה, בזמן של חושך והעלם ובפרט במדינה זו, שיש בה רדיפה אחר גשמיות, כוונת הנתונה

28 ראה קה"ר פ"א, יג. שעת"ל ר"י ב, כו. בחיי ס"פ חיי שרה.

29 אבות פ"ד, מ"ז. וראה המשך וככה תרל"ז פ"ב.

לשינויים, עד שזה מתבטא אפילו גם³⁰ בלבושים, שכל יום צריך לבוש אחר, ואם אין נוהגים כן, חושבים שחסר בשלימות. הרי דוקא כאן ועתה הוא עיקר העבודה, לעשות מהענינים הנתונים ביותר לשינויים, דירה וכלי ל"אני הוי' לא שנית"י³¹.

ט. עבודת "בא בימים" צריכה להיות לא רק ביחס לפעולה עם הזולת, אלא גם לפעול בעצמו.

כל אדם יש לו מצוות אותן הוא מקיים בתדירות ובעקביות: אצל אחד זוהי מצות הצדקה, שמורגל בה יותר; אצל השני זוהי מצות קריאת שמע, שבה הוא זהיר תמיד, ואצל שלישי מצוה אחרת. אבל יש מצוות שאין האדם מקיימם תמיד בשוה, אלא משתנות אצלו מזמן לזמן, ולא כל העתים שוות. לגבי מצוות אלו עליו לעמוד ביגיעה רבה לקיימם כראוי.

אדם הרי עלול לחשוב: לשם מה עלי להתייגע בענינים שאינם בני קיום אצלי? הרי מוטב להשקיע יגיעתי ומאמצי בענינים שיש להם קיום אצלי, וכך אוכל להשיג יותר. יתרה מזו: מכך שמצוות מסוימות מתקיימות יותר אצלו ואינן משתנות אצלו, הרי (לכאורה, ואולי באמת) הוכחה שמצוות אלו קשורות עמוק יותר לנקודת נפשו, נקודת היהדות שהיא למעלה משינויים – השכל מחייב איפוא, לנצל את הכוחות לענינים הקשורים עם נקודת נשמתו.

אבל ההוראה עבורנו היא, שהעבודה העיקרית היא "בא בימים". דוקא בעבודה בדברים הנתונים לשינויים, מתמלאת הכוונה של דירה בתחתונים. כמו שכתוב בכתבי

(30) ראה רד"ה מזמור שיר תנוכת (לקו"ת ס"פ ברכה).
(31) מלאכי ג, ו.

האריז"ל ומבואר בחסידות³², שלכל נשמה יש מצוה מיוחדת, ותפקידה לפעול בענינים מיוחדים, שעל ידן היא ממלאה את תכלית ירידתה בעולם הזה. ומזה עצמו שענינים מסויימים באים לאדם זה בקשיים הרי זו הוכחה שדוקא בהם מתבטאת משימתו העיקרית; ומאחר והם עיקר תפקידו, עומד יצר הרע נגדם ביתר תוקף שלא להניח לקיימם³³.

ואת זאת דורשים מכל אחד מישראל: לבל יתיימש מכך שענינים מסויימים של תורה ומצוה אינם בני קיימא אצלו בצורה מספקת ומרגיש בהם רפיון מזמן לזמן; ואפילו אם נופלים בקרבו ח"ו ספיקות בעניני אמונה, אינו צריך לבוא לידי יאוש מכך, אלא אדרבה, עליו לעמוד ולחזק כל הענינים הנתונים אצלו לשינוי – וכשעשה כן, ודאי יסייעוהו מלמעלה.

י. ועתה יובהר לשון מאמר רז"ל "כשם שהן תמימים כך שנותם תמימים", וכן יתרון התואר "תמימים" על תואר "צדיקים"³⁴: צדיקים נקראים גם אלו שעבודתם בקיום התורה ומצוות היא בקו אחד בלבד, כפי שהיה ב"שני אלפים תוהו". אבל המיוחד בתואר תמימים הוא, שעשייתם היא שלימה ותמימה, בשני הקיום גם יחד, כסדר העבודה שהחל ב"שני אלפים תורה".

ובזה גם מובן מה ש"הן תמימים" הוא סיבה ל"שנותם תמימים": כשם שהם "תמימים",

(32) אגה"ק סוס"ו. שיחת שושן פורים ה'ש"ת. קונטרס י"ב תמוז ה'תש"ח.

(33) ראה ג"כ לקו"ש ח"ג [המתורגם] שיחה לפ' בראשית.

(34) להעיר מפ"י הריטב"א ע"ו ו, רע"א: תמים לבריות צדיק אצל הקב"ה. ובספירות: צדיק עליון או צדיק תחתון. תמים – ספי' המל'; כנס"י כונסת כל הספירות שלמעלה הימנה. וראה שיחת כ"א כסלו תער"ג (תו"ש ע' קעה ואילך) – שהוא לכאורה באופן אחר מהנ"ל.

וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. ונצחון הוא גם מלשון נצחיות, קשור עם הגילוי של "נצח": נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדיק"ק (כפי שבנ"י קראו לשנה זו) וח' – הגילוי של משיח צדקנו, הקשור במספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁶).

מזה מובן, שמאחר שהשלוחים עומדים כבר מזמן לאחר מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, ומזמן לאחר אמצע עבודת השליחות, עד שכבר סיימו את השליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ עדיין לא באה בפועל ממש הגאולה האמיתית והשלימה – צריך לומר, שעדיין נשאר משהו לעשות כדי להביא את הגאולה בפועל.

והוא: ע"פ הידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל"⁷, "א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"⁸, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, השליח היחיד שבדורנו, המשיח היחיד שבדורנו, שכבר סיימו את כל העבודה – הרי מובן, שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח"⁹, השליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר. ומזה מובן, שהדבר היחיד שנשאר עכשיו בעבודת השליחות, הוא: **לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש**, כדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל ולהוציא את כל ישראל מהגלות!

. . . מזה ישנה ההוראה בפועל שיש להסיק בעמדתנו עתה בהתחלה ובפתיחה של "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו ושל כאו"א מישראל מתבטאת בזה – שיקבלו את פני משיח צדקנו.

זאת אומרת: כל הפרטים בעבודת השליחות של הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה זו –

החידוש שנתוסף במיוחד בזמן האחרון בעבודת השליחות: **לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה**. . . שזהו חידוש כללי ועיקרי, שאינו רק עוד פרט (או כלל) בשליחות, אלא הוא עיקר וענין כללי ביותר, ועד שהוא הענין הכי כללי בתורה – הכנה לביאת משיח צדקנו – שמקיף את כל הנקודות והפרטים של עבודת השליחות.

וכפי שכבר דובר פעמים רבות (ובפרט בחדשים והשבועות האחרונים): ע"פ הודעת חז"ל¹ שכבר "כלו כל הקיצין", וההודעה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר עשו תשובה גם כן, עד שכבר סיימו את כל עניני העבודה (אפילו "לצחצח את הכפתורים"²), ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו – הרי העבודה והשליחות עכשיו היא: להיות מוכנים בפועל לקבלת פני משיח צדקנו **בפועל ממש!**

מזה מובן, שהמטרה של כינוס השלוחים העולמי הנוכחי מתבטאת בנקודה זו: להתדבר ביחד ולקבל החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, כיצד לבצע את השליחות המיוחדת של הזמן שלנו: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . כמדובר לעיל, הודיע כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכבר סיימו כל עניני העבודה, ועומדים מוכנים, "עמדו הכן כולכם", לקבלת פני משיח צדקנו.

כפי שרואים זאת (כמדובר כמה פעמים) גם בכך, שבמאורעות העולם נתקיימו כמה סימנים על הגאולה, החל מהסימן (בילקוט שמעוני³) ש"הגיע זמן גאולתכם", כפי שנראה בזה ש"מלכיות מתגרות זו בזו"⁴, בפרט במדינות הערביים.

. . . ורואים בפועל איך שנפעל ה"ילחום מלחמת ה"⁵ וינצח בכמה

לקוטי

שעבודתם תמימה, ומשלימים ומאחדים שני הקוים המנוגדים זה לזה, כך גם "שנותם תמימים", שגם את "שנותם" (שנה מלשון שינוי), הענינים הניתנים לשינויים הם עושים אותם לתמימים.

ולכן מתארים חז"ל את שרה (בעת פטירתה) במעלת התמימות, משום שמאברהם ושרה החלה ההכנה למתן תורה, "שני אלפים תורה", סדר העבודה של תורה תמימה, השלימות וההתאחדות של הקוים השונים.

וזה מתאים גם לפירוש הפשוט שהוזכר לעיל, כי הטעם לכך שהמדרש מספר כי שנותיה של שרה, היו תמימות, הוא משום החידוש שבדבר, שאף ש"פרחה נשמתה" בגלל בשורת העקידה, עם כל זה היו שנותיה תמימות, כך הוא גם בפנימיות הענין, כאמור לעיל: "פרחה נשמתה", הוא תנועה של כליון, יציאה מן העולם ומשיכה אל הנעלה יותר, ואם כן הרי אינו מסוג של "בא בימים", של פעולה בעולם, אלא בסוג של "זקן שקנה

שיחות

חכמה"; ועל כן מדגיש המדרש, שאעפ"כ, יחד עם זה היו שנותיה תמימות, עבודת "בא בימים".

יא. ויש גם להנ"ל שייכות מיוחדת לשבת זו שלפי קביעות שנה זו היא שבת מברכים חודש כסלו, חודש השלישי³⁵ בו נתגלתה פנימיות התורה, וענינה של פנימיות התורה הוא הרי שלימות ההתכללות של שני הקוים, כמו שנאמר בזהר³⁶ על פנימיות התורה: "דלית תמן לא קשיא מסטרא דרע ולא מחלוקת מרוח הטומאה", אין שם לא קושיות ולא מחלוקות אלא שלום והתכללות.

(משיחת ש"פ חיי שרה, מבה"ח כסלו, תשכ"ב)

35) ראה לקוטי שיחות ח"א פ' וישלח סעיף טז: שבחודש השלישי לניסן (צדיקים) ה' התגלות נגלה דתורה, ובחודש השלישי לתשרי (בעלי תשובה) ה' התגלות פנימיות התורה. עיי"ש בארוכה.
36) זח"ג קכד, ב. הובא ונתבאר באגה"ק סי' כו.

לזכות

כ"ק אדונונו מזורנו זרבינו

מלך המשיח

ויה"ר שע"י קיום הוראת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח (בשיחת ב' ניסן ה'תשמ"ח)

להכריז יחי, יקויים הבטחתו הק',

שההכרזה תפעל 'ביאת דוד מלכא משיחא'

יהי אדונונו מזורנו זרבינו מלך המשיח לעולם ועד

הוספה בשורת הגאולה

ה.

פון חכמה בינה ודעת.

און היות אז דאָס איז די עבודה פון דעם זמן, איז מובן אז דאָס איז שייך צו יעדער אידן אָן אויסנאָם כלל.

. . . ועוד ועיקר: וויבאלד אז מ'האָט שוין פאַרענדיקט די עבודת השליחות – קומט צוגיין יעדער שליח צו דעם משלח האמיתי, דער אויבערשטער, און איז מודיע: עשיתי את שליחותי, און איצטער איז געקומען די צייט אז דו כביכול זאָלסט טאָן דיין שליחות [וואָס אויך דער אויבערשטער איז אַ שליח (״מגיד דבריו ליעקב גו״¹¹)], און צוזאַמען מיט די עשר ספירות – איז עצמות ומהות אַליין כביכול משיח צדקנו]: ״שלח נא ביד תשלח״ – שיק אונז משיח צדקנו בפועל ממש!

און אפילו אויב עס קען נאָך זיין אַ ספק אז דער אויבערשטער וויל האַלטן אידן נאָך אַ רגע אין גלות צוליב דעם גודל הנחת רוח והנאה וואָס די עבודה אין גלות פאַרשאַפט אים – שרייט אַ איד: ״כל מה שיאמר לך הבעה״ב עשה חוץ מצא״¹², אַלץ וואָס דער בעה״ב זה הקב״ה זאָגט דאַרף מען טאָן ״חוץ מצא״, צו בלייבן נאָך אַ רגע ח״ו במצב פון ״צא״ בחוץ פון שולחן אביהם, מען בעט און מען מאָנט כביכול באַ דעם אויבערשטן: ״שלח נא ביד תשלח״ – בשנת ובתחלתה ״יד תשלח״ און ברענג שוין די גאולה האמיתית והשלימה!

און צוזאַמען מיט שלימות בעבודת השליחות (בסיום לקו״ת פ' ברכה) האָט מען גלייך די שלימות הנישואין – שיר השירים – פון ישראל וקוב״ה [ובפרט דורך דעם וואָס מ'נעמט אָן אויך די החלטה טובה צו לערנען גאַנץ ספר תורה אור ולקוטי תורה כל חלקיהם עד סיומם. וואָס דורך לימוד התורה בענינים אלו, איז דאָס נאָכמער ממחר די המשכה בפועל].

(משיחות ש״פ חיי שרה, כ״ה מרחשון, מבה״ח כסלו תשנ״ב)

(11) תהלים קמו, יט. וראה שמו״ר פ״ל, ט.
(12) פסחים פו, ב.

וזהו גם א' הטעמים להדפסת קונטרס עץ החיים בהוצאה מיוחדת וחלוקתו לכא״א מאנשים נשים וטף בסיום וחותם יום ההולדת כ״ף מרחשון (התחלת ערב שבת זה) . . . כדי להדגיש שכל הדברים האלה נמשכים בתקפם ובשלימותם (וביתר שאת) ע״י כ״ק מו״ח אדמו״ר נשיא דורנו, ה״מנהל־פועל״ דשיבת תומכי תמימים, ובפרט לאחר מלאות ארבעים שנה להסתלקותו, ש״קאי איניש אדעת׳ דרבי״¹, ובמילא נשלמה כבר העבודה דדור השלישי (לאדנ״ע), דור הגאולה, ״ביום השלישי יקימנו ונחי׳ לפניו״².

. . . ויה״ר שההוספה בלימוד והפצת תורת החסידות, ביחד עם ההוספה בלימוד נגלה דתורה, שכמה עניני נגלה דתורה נמצאו במאמר זה, והפצת התורה והיהדות, כולל ובמיוחד ע״י הקמת מוסדות חדשים, וביסוס וחיזוק והרחבת המוסדות הקיימים, בתי תורה, בתי תפלה (עבודה) ובתי גמילות־חסדים – ימהרו ויזרזו ויביאו תיכף את הגאולה האמיתית והשלימה ע״י משיח צדקנו, שאז יאמרו ליצחק דוקא ״כי אתה אבינו״³ – ״תולדות יצחק״.

ובהדגשה יתירה מצד השייכות לכ״ק מו״ח אדמו״ר נשיא דורנו – ששמו השני (סיום וחותם שמו) יצחק, אשר, עוד בזמנו העיד שנשלמו כל עניני העבודה, גם ״צחצוח הכפתורים״⁴, ולכן ציוה (ונתן כח) ״עמדו הכן כולכם״⁵ לקבל פני משיח צדקנו, ועאכו״כ בימינו אלה.

ובפרט כשרואים המאורעות שבתקופה האחרונה בנוגע ל״תולדות ישמעאל״ (שבסיום פרשתנו) – אשר, נוסף לכך שכללות הענין

(1) ע״ז ה, רע״ב.
(2) הושע ו, ב. וראה מצו״ד עה״פ.
(3) ישעי' סג, טו. שבת פט, ב.
(4) שיחת שמח״ת תרפ״ט.
(5) אג׳ק שלו ח״ד ריש ע' רעט.

און אַרויסנעמען אַלע אידן פון גלות!

. . . דערפון האָט מען די הוראה בפועל וואָס מ'דאַרף אַרויסנעמען שטייענדיק איצטער באַ דער התחלה ופתיחה פון דעם "כינוס השלוחים העולמי":

לכל לראש – דאַרף מען אַרויסקומען מיט אַ הכרזה והודעה צו אַלע שלוחים, אַז די עבודת השליחות איצטער און פון יעדער אידן באַשטייט אין דעם – אַז מ'זאָל מקבל זיין פני משיח צדקנו.

דאָס הייסט: אַלע פרטים אין דער עבודת השליחות פון הפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, דאַרפן זיין דורכגענומען מיט דער נקודה – ווי דאָס פירט צו קבלת משיח צדקנו.

ווי אונטערשטראַכן אין דעם נושא הכינוס – "כל ימי חיך להביא לימות המשיח"¹⁰: אַלע עניני עבודה (בכל ימי חיך, ובכל יום עצמו – בכל פרטי ושעות היום) דאַרפן זיין דורכגענומען מיט "להביא לימות המשיח", ניט בלויז "לרבות" (ווי עס שטייט בכ"מ), אַז ער (דער שליח) שטייט און וואַרט ביז משיח וועט קומען און דעמולט וועט ער אין דעם איינטייל נעמען און דערפון הנאה האָבן וכו', נאָר – "להביא", ער טוט כל התלוי בו צו ברענגען "לימות המשיח" לשון רבים, ניט בלויז די התחלה פון איין טאַג נאָר פון ימות (ל' רבים) – ימות המשיח (און ניט נאָר ווען משיח איז "בחזקת משיח"⁵, נאָר אַלע ימות המשיח – אויך די שלימות פון "משיח ודאי"⁵ וכו').

ובפשטות מיינט דאָס – אַז פון דעם כינוס השלוחים דאַרף מען קומען און להביא החלטות טובות ווי יעדער שליח דאַרף זיך אַליין צוגרייטן און צוגרייטן אַלע אידן במקומו ובעירו וכו' צו מקבל זיין פני משיח צדקנו, דורך דעם וואָס ער איז מסביר דעם ענין פון משיח כמבואר בתושב"כ ובתושבע"פ באופן המתקבל צו יעדערן לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד – דורך לימוד עניני משיח וגאולה, ובפרט באופן

(10 ברכות פ"א מ"ה.)

ד"מלכיות מתגרות זו בזו" הוא מסימני הגאולה, כמארו"ל⁶ "אם ראית מלכיות מתגרות זו בזו צפה לרגליו של משיח", ה"ז בהדגשה יתירה בנוגע ל"תולדות ישמעאל", כדאיתא בילקוט שמעוני⁷ "שנה שמלך המשיח נגלה בו . . . מלך פרס מתגרה במלך ערבי . . . כל אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" (כפי שרואים במוחש הבלבול דאוה"ע שלא יודעים מה לעשות, ומחפשים עצות שונות כו'), והקב"ה אומר לישראל "בני אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . . הגיע זמן גאולתכם", וממשיך, ש"מלך המשיח . . . עומד על גג בית המקדש⁸ והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" – כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד לאחרונה.

(משיחות ש"פ חיי שרה, כ"ב מרחשון תנש"א)

(6 ב"ר פמ"ב, ד. מדרש לקח טוב לך לך יד, א.

(7 ישעי' רמז תצט.)

(8 להעיר מדיוק לשון המדרש "עומד על גג בית המקדש" – שגגין לא נתקדשו (פסחים פה, סע"ב. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), דיש לומר, שבזה מרומז שההכרזה "ענוים הגיע זמן גאולתכם" באה מחוץ לארץ שלא נתקדשה בקדושת ארץ ישראל, בדוגמת החילוק שבין גג המקדש להתוך דהמקדש עצמו.

ו.

ויהי רצון, שכיון שבימינו אלה נשלמו כל מעשינו ועבודתינו בכל פרטי הענינים דמאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, ובאופן דשני חיי שרה שכולן שוין לטובה, כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שכבר צחצחו את הכפתורים¹, ועומדים מוכנים² לקבל פני משיח צדקנו, ובפרט שלאחרי זה עברו עוד עשיריות שנים שבהם צעקו בני"י עד מתי (וואָס דאָס דאַרף דאָך אויך האָבן אַ שיעור), תבוא תיכף ומיד הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(ממאמר ויהיו חיי שרה תנש"א – ספר המאמרים מלוקט ח"ה ע' 60)

(1 שיחת שמה"ת תרפ"ט.

(2 ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

מח.

דער חידוש אין דער עבודת השליחות וואָס איז צוגעקומען במיוחד בזמן האחרון: לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה . . אַ חידוש כללי ועיקרי וואָס איז ניט בלויז נאָך אַ פרט (אָדער אַ כלל) אין דער שליחות, נאָר אַן עיקר און אַן ענין כללי ביותר, ביז דעם ענין הכי כללי אין אידישקייט – הכנה לביאת משיח צדקנו – וואָס נעמט אַרום אַלע נקודות ופרטים פון דער עבודת השליחות.

ווי מ'האָט שוין גערעדט מערערע מאָל (ובפרט אין די לעצטע חדשים און וואָכן): לויט דער הודעה פון חז"ל¹ אַז ס'איז שוין „כלו כל הקיצין“, און די הודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז מ'האָט שוין אויך תשובה געטאָן, ביז אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני עבודה (אפילו „צופוצן די קנעפּ"2), און מ'שטייט גרייט צו קבלת פני משיח צדקנו – איז איצטער די עבודה און שליחות: צו זיין גרייט בפועל צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממשי!

דערפון איז מובן, אַז אין דעם באַשטייט די מטרה פון דעם היינטיקן כינוס השלוחים העולמי: צו זיך צוזאַמענרעדן און אַרויסקומען מיט החלטות טובות על מנת לקיימן בפועל, ווי צו אויספירן די שליחות מיוחדת פון דעם איצטיקן זמן: קבלת פני משיח צדקנו.

. . . מ'האָט גערעדט פריער, אַז כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מודיע געווען, אַז מ'האָט שוין פאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, און מ'שטייט שוין גרייט, „עמדו הכן כולכם“, צו מקבל זיין פני משיח צדקנו.

ווי מ'זעט דאָס אויך (כמדובר כמ"פ) אין דעם וואָס אין די מאורעות העולם ווערן מקויים כמה סימנים אויף דער גאולה, אָנהויבנדיק פון דעם סימן (אין ילקוט שמעוני³) אַז „הגיע זמן גאולתכם“ פון דעם וואָס

„מלכיות מתגרות זו בזו“⁴, בפרט אין די מדינות הערביים.

. . . און מ'זעט בפועל ווי עס איז געוואָרן און עס ווערט דער „ילחום מלחמת ה"5 וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום. און נצחון איז אויך מלשון נצחיות, פאַרבונדן מיט דעם גילוי פון „נצח": נ' – גילוי שער הנו"ן, צ' – שנת הצדי"ק (ווי אידן האָבן אָנגערופן דעם יאָר), און ח' – דער גילוי פון משיח צדקנו, וואָס איז פאַרבונדן מיט מספר שמונה (שמונה נסיכי אדם⁶).

דערפון איז פאַרשטאַנדיק, אַז וויבאַלד די שלוחים האַלטן שוין פון לאַנג נאָך מילוי התחלת עבודת השליחות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעינות חוצה, און פון לאַנג נאָך אמצע עבודת השליחות, ביז אַז מ'האָט שוין מסיים געווען די שליחות (כהודעת נשיא דורנו הנ"ל), ואעפ"כ איז די גאולה האמיתית והשלימה נאָך ניט געקומען בפועל ממש – דאַרף מען זאָגן אַז ס'איז נאָך געבליבן עפעס צו טאָן וואָס וועט ברענגען די גאולה בפועל.

און דאָס איז: ע"פ הידוע אַז „בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל“⁷, „א' הראוי מצדקתו להיות גואל וכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו"8, וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, דער איינציגער שליח שבדורנו, דער איינציגער משיח שבדורנו, אַז מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט – איז פאַרשטאַנדיק אַז ס'הויבט זיך אָן מקויים ווערן דער „שלה נא ביד תשלח“⁹, די שליחות פון כ"ק מו"ח אדמו"ר. און דערפון איז מובן, אַז די איינציקע זאַך וואָס איז איצטער געבליבן אין דער עבודת השליחות, איז: צו מקבל זיין פני משיח צדקנו בפועל ממשי, בכדי ער זאָל קענען מקיים זיין שליחותו בפועל

(4) מדרש לקח טוב לך לך יד, א. וראה גם ב"ר פמ"ב, ד.

(5) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

(6) סוכה נב, ב.

(7) פי' הברטנורא למגילת רות.

(8) ראה שו"ת חת"ס חו"מ (ח"ו) בסופו (סצ"ח). וראה שד"ח פאת השדה מע' האל"ף כלל ע'. ועוד.

(9) שמות ד, יג.

(1) סנהדרין צו, ב.

(2) ראה שיחת שמה"ת תרפ"ט.

(3) ישע"י רמז תצט.